

Parlar de Déu?

Dc, 14/01/2015 per La puntada

[La puntada](#)

(*Anna Ramis*, del seu blog

www.annaramis.cat) Cada vegada hi ha més criatures a les qui no es parla mai de Déu. El cas és que tanmateix en senten a parlar, però només en ocasions. I algunes ocasions són tremendes. Com la d'ara mateix!

La meva reflexió ve a tomb dels comentaris que s'estan produint en reacció a un fet tant horrorós com l'assassinat a sang freda dels periodistes de Charlie Hebdo . Em dol, em fa mal que se situï l'origen de tots els mals en les religions. Com si del fet religiós no se'n pogués esperar res més que desgràcies. I també em fa mal que es faci servir el nom de Déu (o d'Al·là) en va per cridar-lo al vent que s'endú les ànimes dels recent assassinats. Per a mi no hi ha res tant allunyat com la grandesa de Déu i la venjança.

Seria bo recordar la dignitat humana vinculant-la la infinitud de la bondat de Déu (o d'Al·là) avui i sempre en tots els temples (musulmans, cristians,...) I cridar el seu nom (fer-ne la seva lloança) quan es fa qualsevol acció que porti vida en el fer quotidià dels qui ens sentim espiritualment relligats amb totes les altres persones per un amor infinit que anomenem Déu, Al·là, Abbà, Pare...

Imagineu-vos una persona que ajuda una altra i crida "Déu és bo!" o "Al·là és gran!" Imagineu-vos un temple on se substituís la paraula Déu per "totes les persones de la terra" en cada una de les pregàries. Ens podrien titllar de ximpls, d'integristes... però què no seria si s'anessin associant els conceptes de bondat, ajuda, déu, persones, dignitat humana, amor! Què no seria si tornéssim a les arrels profundes del fet religiós, del ser espiritual que tots som, i visquéssim en conseqüència! Fins aleshores potser, en lloc del silenci potser caldrà parlar de Déu, anomenar la grandesa del seu amor en els actes de bondat senzillament humans.

Al·là és gran! Déu és amor! Abbà dóna'ns coratge per estimar i reconèixer la dignitat (la divinitat!) en cada rostre humà!